

הַפֶּתַח הַכְּבוֹד לְדַרְשׁוֹת עַלְמֵינוּ

סֵפֶר

זוהר הקדוש

עם פאור
הפֶּתַח וְהַכְּבוֹד

מאמר זוהר לשבועות

מהדורת קרן סללו ברב

הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד

הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד

מעלת חג השבועות

פְּקוּדָא (ל"ג) **בְּתַר דָּא, לְמַעַבְד חַג שְׁבוּעוֹת, דְּכְתִיב (דברים טז ט) 'וְעִשִּׂיתָ חַג שְׁבוּעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ. 'שְׁבוּעוֹת', עַל דְּעָאֲלוּ יִשְׂרָאֵל לְרָזָא דְחַמְשִׁין, יוֹמִין דְּדִינִין שְׁבַעָה שְׁבוּעוֹת. וּבְקַרְבָּנָא דְעֵמֶר, אֲתַבְטַל יֵצֵר הָרַע, דְּעֵרְקַת מְאִשְׁת חוּל. וְכֵן תְּמִן לָא אֲתַקְרִיב,**

הַקְּתָר וְהַכְּבוֹד

לפנינו יבאר הרע"א מהימנא, כי חג שבועות נקרא 'שבועות', על שם שבחג עצמו נכללים כל השבועות של העומר. ונקרא 'עצרת' כי בחג נבדל ונעצר האדם מן היצר הרע. ומבאר עוד, כי בשבועות המלכות נכללת בבינה. ויבאר, כי בימי שלמה היתה המלכות מתגלה בעצמה, אבל בשאר הזמנים אסור להפריד המלכות מן הבינה.

הטעם שנקרא 'שבועות' ועצרת'.

פְּקוּדָא (ל"ג) **בְּתַר דָּא, לְמַעַבְד - המצוה שלאחר המצוה הנזכרת היא, לעשות ולשבות בחג שְׁבוּעוֹת, דְּכְתִיב - וכמו שכתוב (דברים טז ט) 'וְעִשִּׂיתָ חַג שְׁבוּעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ'.^א ומבאר הרע"א מהימנא,^ב כי נקרא בשם חג 'שְׁבוּעוֹת', עַל דְּעָאֲלוּ יִשְׂרָאֵל לְרָזָא דְחַמְשִׁין - על שם שנכנסו בני ישראל ביום הזה לסוד החמישים, וכולל בתוכו את יוֹמִין דְּדִינִין^ג - ימי הדין שהיו באלו שְׁבַעָה**

שְׁבוּעוֹת של ימי העומר,^ד ולכך נקרא בשם 'שבועות', כיון שיום זה עצמו כולל את כל ימי השבועות שמנו בספירת העומר. ומוסיף הרע"א מהימנא, כי החג נקרא עוד בשם 'עצרת', והטעם, **וּבְקַרְבָּנָא דְעֵמֶר** - כי על ידי קרבן העומר דהיינו מצות ספירת העומר, **אֲתַבְטַל יֵצֵר הָרַע** - התבטלו סמא"ל הרשע ולילי"ת המרשעת,^ה **דְּעֵרְקַת** - שבורחים **מְאִשְׁת חוּל** - מספירת המלכות.^ו **וְכֵן תְּמִן לָא אֲתַקְרִיב** - וכאשר היצר הרע אינו מתקרב למלכות, אז

מקורות וציטוטים

א. ובעולי עין כתב: והדברים סתומין, ונראה רמז 'שבעה שבועות', גימטריא 'לרוא דחמשין יומי דדינא'. וגם 'שבועות' [כתב] מלא, בגימטריא הנ"ל [-לרוא דחמשין יומי דדינא, עם הכולל].
ה. בלשון הזוהר משמע כי מתבטל רק היצר הרע - סמא"ל הרשע לבדו, אולם הרמ"ק ביאר שהכוונה גם ללילי"ת המרשעת וזוגתו. [הובא לשונו להלן].
ו. עלי עין, וכתב: ונראה רמז, 'עקר' עם הכולל גימטריא 'בְּטַל רַע', הכוונה שיראה האדם לבטל את הרע שבקרבנו [בימי העומר], וגם גימטריא [עם הכולל] 'איש'. 'דערקת מאשת חויל', רמז לכנסת ישראל [ספירת] מלכות.
והנה הרמ"ק ביאר כי מיירי ממצות ספירת העומר [הובא לשונו להלן], אולם הרמ"ז ביאר, כי הכוונה לקרבן העומר שהוא

א. ביאור מצוה זו, לשבות ולא לעשות שום מלאכה מלבד אוכל נפש בחג השבועות מנאזה מוני המצוות, בספר המצוות להרמב"ם (פ"ע קסב), 'יראים (סימן שה), וספר החינוך (מצוות שה-שט).

ב. הוא נשמת משה רבינו ע"ה, וכמו שכתב מהר"ח (בהקדמתו על שער ההקדמות): ענין ספרא דרע"א מהימנא, שכולם יזכחו הרשב"י ע"ה עם נשמת משה רבינו ע"ה.

ג. בדמו"ר: דְּאִינוּן.

ד. ביאור אבן יקרא (לשו"ע הזוהר סימן תצד סעיף א סק"ד).

ו. וראה בשער הכוונות (פו ע"ד): דע כי תנה מ"ט ימי העומר הם ימי הדין כנ"ל, שהם סוד הש"ך דינים, המתמתקים בימים האלו בענין העומר, והטעם הוא לפי שעדיין זעיר אנפין הוא כל מ"ט ימים אלו בבחינת קטנות עד חג השבועות.

מתדבקין ישראל בקודשא ברוך הוא, ואתבטל מעילא ומתתא. ובגין כך אקרי בגוונא דא 'עצרת', דאית ביה בטול יצר הרע. ועל דא, לא כתיב ביה 'חטאת', בשאר זמני דכתיב בהו (במדבר כח) 'חטאת'.

הפּתּר וְהַפּוֹד

אין נזכר בשבועות שם 'חטאת'.

ועל דא - והואיל שהיצר הרע מתבטל בחג השבועות, על כן כתוב בקרבן של חג השבועות (במדבר כח ל) 'שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם, וְלֹא כִּתִּיב בִּיה' - ואין כתוב בו 'שְׁעִיר עֲזִים חֲטָאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם, כְּפָאָר זְמַנִּין דְּכִתִּיב בְּהו' - כמו בקרבנות של שאר המועדים שכתוב בהם 'חטאת', כגון בקרבן פסח, שכתוב בו (שם פסוק כב) 'וְשְׁעִיר חֲטָאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם', והטעם, כיון שהיצר הרע

מתדבקין ישראל בקודשא ברוך הוא - מתדבקים בני ישראל עם הקדוש ברוך הוא בחג השבועות, ואתבטל מעילא ומתתא - ומתבטל היצר הרע מספירת המלכות שבעליונים, ומבני ישראל התחוננים, ובגין כך **אקרי בגוונא דא** - ומשום כך נקרא באופן זה 'עצרת', כלומר, דאית ביה - כיון שיש בחג הזה על ידי הקרבת קרבן העומר **בטול יצר הרע**, והיינו 'עצרת', שנעצר ונבדל האדם מן היצר הרע ונדבק בקדושה.²

מקורות וצינים

היום עצרת, יום קבלת התורה, היא ביטול ליצר הרע, ובאמת נצרך היצר לכמה דברים לעבודת האל ברוך הוא וברוך שמו כידוע לטועמי טעם עבודה באמת, ולכן בימי הפסח שעדיין לא קבלנו עלינו קדושת עול מלכותו, ועדיין היצר בתקופו צריכין לבטלו מכל וכל לבער החמץ, וביום הקדוש יום עצרת, אדרבה מחמת גודל קדושת היום אפשר לבא לביטול המציאות, ושיתבטל היצר מכל, ולכן בהכרח להשאיר לו איהה כח בקדושה, שיהא נשאר כח היצר מה שצריכין אותו לעבודת האל ברוך הוא וברוך שמו, ולכן בא שתי הלחם חמץ, וכן קרבן תודה, הבא להודות על שהצילו האל מצרות הסובבות מצד היצר הרע, אפשר מגודל הודיה ושמחה שיתן לאל ברוך הוא וברוך שמו, יבא לביטול עד שיתבטל כח היצר מכל וכל, ולכן בהכרח להביא עם חמץ, ויש בזה דברים נעלמים, אי אפשר להעלות כאן על הכתב, והמשכיל יבין.

מנחת שעלונים, ולכן מבטל את היצר הרע, כי 'צר הרע' בגימטריא 'שענה'.
1. ע"פ הרמ"ק.
ובפירוש הסולם ביאר, שאין אחיזה ליצר הרע בויעיר אנפין ובמלכות.
ובנפש דוד (להד"ל) כתב: 'וכד תמן לא אתקריב', לבבי ידמה שטעות סופר הוא, וצריך לומר 'כד חמץ לחם אתקריב', והוא ליתן טעם שכל כן שתי הלחם באות חמץ, שהוא רומז לסטרא אחרא (כמו שכתב לעיל ע"פ ב"ה), שנמפני שהיצר הרע בטל על ידי העומר, דערכת סטרא אחרא כמו על ידי בדיקת מנחת שעורים דסוטה וכו', לכן מקריבין בשבועות גם לחם חמץ, ועל ידי זה 'אתבטל גם לתתא', ועל ידי העומר [הסטרא אחרא] רק ערכת, ועל ידי שתי הלחם דמתדבקין ישראל בקודשא ברוך הוא, אתבטל מעילא ותתא.

2. **ה"ג** בנדפס ועטרת צבי. ובדפוס"ר ובנדפס במוסגר הגירסא: חטאת ליהו"ה.

3. **תורה** אינו נקרא 'עצרת' על שבועות, אולם כינוהו כן בגמרא (פסחים סח:): הכל מודים בעצרת דביעני נמי לכם. ועיין במהרש"א (ח"א פסחים סח: ד"ה כתוב).

4. **הרמ"ק**, דמשק אליעזר וקרני אור.
והרמ"ק ביאר: 'שבועות על דעאלו' וגו', אם כן מילת שבועות יורה על היות היום יום אחד חמישים, כולל בעצמו מ"ט ימים הקודמים שחם שבע שבועות, והנה נקרא 'שבועות' על בחינת הקדושה, ונקרא 'עצרת' על בחינת הבדל חיצונים, מפני שעצרת הוא כמו (ויאל א יז) 'קדשו צום קראו עצרה', מורה על קדושה, ונקרא עצרת האדם, והיבדלו מן הרע. ולהיות דבקרבנא דעומר, דהיינו מנין השבועות ימים לעומר, אתבטל יצר הרע בהיבדל אשת זנונים [ליל"ת המרשעת], לכך נקרא 'עצרת' כדמפרש ואזיל.
ובעשרית האיסף (להר"ק מהר"א סאקאמראנז י"ל, תורת כהנים ג א) ביאר ענין ביטול היצר הרע בחג השבועות: כי מחמת גודל קדושת

5. **הרמ"ק**, דמשק אליעזר וקרני אור.
והרמ"ק ביאר: 'שבועות על דעאלו' וגו', אם כן מילת שבועות יורה על היות היום יום אחד חמישים, כולל בעצמו מ"ט ימים הקודמים שחם שבע שבועות, והנה נקרא 'שבועות' על בחינת הקדושה, ונקרא 'עצרת' על בחינת הבדל חיצונים, מפני שעצרת הוא כמו (ויאל א יז) 'קדשו צום קראו עצרה', מורה על קדושה, ונקרא עצרת האדם, והיבדלו מן הרע. ולהיות דבקרבנא דעומר, דהיינו מנין השבועות ימים לעומר, אתבטל יצר הרע בהיבדל אשת זנונים [ליל"ת המרשעת], לכך נקרא 'עצרת' כדמפרש ואזיל.
ובעשרית האיסף (להר"ק מהר"א סאקאמראנז י"ל, תורת כהנים ג א) ביאר ענין ביטול היצר הרע בחג השבועות: כי מחמת גודל קדושת

בְּיָדֵינוּ כָּל נְהוּרֵינוּ אֲתֵּכְנֶנּוּ לְאַשֶׁת חַיִּל, וּבְגִין כֶּךָ 'עֲצַרְתָּ'.

הַפְּתָר וְהַפְּבֹר

לתת לו חלק בקרבן, כָּל נְהוּרֵינוּ אֲתֵּכְנֶנּוּ - כל האורות של הספירות העליונות מתאספים לְאַשֶׁת חַיִּל - אל המלכות, ונעשה יחוד שלם אמיתי ביניהם, וּבְגִין כֶּךָ - ומשום כך נקרא 'עֲצַרְתָּ', מלשון התאספות, כי אין יחוד יותר גדול ושלם כמו בחג שבועות, משום שאין צריכים לתת ליצר הרע חלק מן הקרבן."

הנקרא 'חטאת' מתבטל בחג שבועות, אין צריכים לתת לו חלק מן הקרבן ולא נזכר בו 'חטאת', מה שאין כן בשאר המועדים שצריכים לתת לו חלק מן הקרבנות, כדי שלא יקטר על בני ישראל, לכך נזכר בהם תיבת חטאת². ומוסיף הרעיא מהימנא, וּבְגִין - ואז כאשר היצר הרע מתבטל בחג השבועות, ואין צריכים

מקורות וציטוטים

שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א, כי זהו תכלית גדלות ז"א, כי אז גדל ז"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו וכו', ואמנם זה הכתר הניתן לז"א עתה, הנה הוא מתחיל ליכנס בו בתחילת ליל שבועות, ואינו נגמר ליכנס עד אשמורת הבוקר, ואחר כך בתפילת שחרית ומוסף של יום שבועות אז מזדווג עם נוביא [שהיא] רחל כבשאר השבתות וימים טובים, שאו [בשחרית ומוסף] הוא זמן זיווגם, אלא שעתה [בשבועות] עלה עד א"א מאשמורת הבוקר, מה שאין כן בשבתות וימים טובים [שעולה רק בשחרית ומוסף], וזהו ענין מעלת חג השבועות וכו', ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות, ואמנם הענין הוא זה כי על ידי היותם עוסקים בתורה כל הלילה, הם ממשיכים את הכתר הנוכח בז"א שהוא בחינת דיקנא דא"א, שז"א עולה עד שם וכו'. ובהגיע אשמורת הבוקר, מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזוזה, אשר אז נקרא 'אלת השחר' כנודע, אז צריך שתטבול במקוה, ותכוין אל המקוה העליון שהוא כתר עליון דז"א הנמשך לו בלילה הזה וכו', ועל ידי כן אנו מקבלים תוספת קדושה מבחינת הכתר הזה וכו', אבל אל תטעה לומר, כי אז [באשמורת הבוקר] היא [הנוקבא] עולה עד הכתר דז"א, אבל [אלא] היא מקבלת במקומה למטה טהרה וטבילה מלמעלה מכתר דז"א וכו', ואחר כך על ידי תפילת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש, אז היא עולה כמוהו, ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל.

[והרש"ש בנהר שלום (ג), ביאר, כי בליל שבועות נמשכים המוחין דאחור, וביום שבועות המוחין דפנים: בליל שבועות אין נמשכין המוחין דכתר מא"א עד אחר הטבילה וכו', וכל אלו המוחין שנמשכו בעומר ובליל שבועות הם המוחין דאחור, ואחר כך בתפילות של יום שבועות צריך לכוין וכו' להמשיך המוחין דפנים וכו' עד סוף המוסף, ואז מזדווגים ז"ו זיווג גדולות].

ועל פי זה ביארו בזהר ח"י: דע כי עיקר החסדים ושרשן לא נכנסו עד חג שבועות, אף על פי כן בכל יום [מימי העומר] נכנס בויער [אנפין] הארות החסדים, עם סוד אור קדמאה [יסוד דאבא, שהוא] שער החמישים המתפשט עם כל המתפשטין, ולא נשתנה [בחינתו בז"א] כי הוא מאיר למטה כמו למעלה, וזהו 'תספרו חמישים יום' [ויקרא כג טו], [תספרו, מלשון] בספירות ובהירות של אור קדמאה שכולל הכל, והוא מאיר בכל יום [מימי העומר] להמתיק [את החסדים] המתפשטין, בספירות

יב. הרמ"ק וקרני אור.

וראה בזהר (ח"ג פנחס רנה) שקרבן השעיר הוא חלק ליצר הרע: 'ושעיר עיזים יִקָּח לְחַטָּאת', שוֹחֵד לְסַמֵּל [כדי] לְכַפֵּר אֲנָפוֹי [לכפר ולפייס את פניו].

וביאר הרמ"ק: 'ועל דא לא כתיב ביה חטאת, הענין הוא שבכל המוספים [של שאר המועדים] כתיב 'שעיר לחטאת', [כיון] שנותנים חלק לרע דוגמת שעיר עזאול כמבואר במקומו, וכאן ביום זה שברחה [-האשת זנונים], אינה באה ליטול חלק, אינה צריכה שעיר לחטאת.

וכעין זה כתב בקרני אור: 'לא כתיב ביה חטאת' כו', רצונו לומר, בפרשה [של] מוספין ב[פרשת] פנחס, לא כתיב 'ושעיר עזים אחד לחטאת', אלא 'ושעיר עזים אחד [לכפר]', עיין שם, דזה רמז על ביטול יצר הרע דנקרא 'חטאת'.

ובספר לך דוד (סקל) כתב: 'ועל דא לא כתיב ביה חטאת כאשר זמנין דכתיב בהו חטאת, שלכאורה קשה לפי דברייהם ז"ל מקרא דפרשת אמור, דבשבועות נמי שהוא זמן קבלת התורה כתוב ביום זה [ויקרא כג טו] 'ועשיתם שְׁעִיר עִיזִים יִקָּח לְחַטָּאת, ואפשר ליישב ולומר, שדווקא במוספין שוליוין ביום ובזמן, והיום קדוש הוא לאלהינו מחמת קבלת התורה, לכך לא נאמר בו 'חטאת', אבל בפרשת אמור שקרבנותיו תלויים בהקרבת [שת] הלחם, שכבר חטאו בעגל ונדבק בהם הסטרא אחרא, צריכין 'לחטאת' לכפר, והוא דוחק, אבל ההכרח לא יגונה ולא ישובח.

יג. הרמ"ק, וביאר: 'וכדין כל נהורין אתכנשו', הנה היעצרת' הוא לשון כנישו, וכאשר יש חלק אחיהו לחיצונים [בקרבת], הם מפרידים שלא יתקשרו הענפים [הספירות] העליונים כראוי, עם היות שיש ייחוד [בשאר המועדים, מכל מקום] אינו שלם, כיון שצריך לתת חלק לחיצוני, לכך לא יקרו 'עצרת', המורה על הייחוד, ויום זה [בחג שבועות] שהיא נבדלת מכל וכל מן הקודש, ראוי שיקרא 'עצרת', ייחוד גמור.

ובשער הכוונות (פח ע"ד) כתב האריז"ל שבשבועות עולה ועזר אנפין עד אריך אנפין, ונוקבא שווה אל ז"א ממש, והוא מעלת הייחוד של חג השבועות, ומבאר: בשבעה שבועות של ספירת העומר הגדיל ז"א וכו' עד שיעור קומת כל אבא ואימא, ואין בו אלא בחינת גדלות מן חכמה ובינה שבו [של ז"א] ולמטה שהם מקום המוחין שלו, אבל בחינת הכתר שבו עדיין חסר ממנו, כי הוא [הכתר] נעשה מן אריך אנפין עצמו כנודע וכו', ולכן צריך

ספר פרשת אמור רעיא מהימנא דף צו ע"ב תולתר

'שְׁבוּעוֹת', וְלֹא פְתִיב בְּמָה אֵינוֹן. אֶלְיָא בְּכָל אֲתֵר דְּאִתְמַר סְתָם,
שְׂמָא גְרַיִם דְּאֵינוֹן מִן שְׁבַע. וְכְתִיב (דברים טו ט) 'שְׁבַעֲהָ
שְׁבוּעוֹת תְּסַפֵּר לָךְ', אִמְרֵי פְתִיב 'שְׁבוּעוֹת' בְּלַחֲדוּדֵי. אֶלְיָא הָכִי
אֶצְטְרִיךְ שְׁבוּעוֹת סְתָם, לְאִכְלָלָא עֵילָא וְתַתָּא, דְּהָא בְּכָל אֲתֵר
דְּאֵלִין מְתַעְרֵי, אֵלִין אוּף הָכִי מְתַעְרֵי עִמְהוֹן.

הַפְתָּר וְהַכְּבוֹד

של ימי העומר שנכללים ביום חג השבועות
עצמו כדלעיל, וקשה, אִמְרֵי פְתִיב 'שְׁבוּעוֹת'
בְּלַחֲדוּדֵי - למה כתוב בחג השבועות רק
'שבועות' בלבד, ולא קרא את החג בשם 'שבעה
שבועות', כי גם בזה יורה על ספירת בינה
וספירת מלכות שמתייחדים בחג השבועות".
ומשיב הרעיא מהימנא, אֶלְיָא הָכִי אֶצְטְרִיךְ -
אלא, משום כך הוא צריך לכתוב שְׁבוּעוֹת
סְתָם ולא שבעה שבועות, לְאִכְלָלָא עֵילָא
וְתַתָּא - כדי לכלול ולייחד את השבעה
שבועות העליונים הרומזים לשבעה ספירות
העליונים שבבינה, עם השבעה שבועות
התחתונים הרומזים לשבעה ספירות שבמלכות,
ומפרש, דְּהָא בְּכָל אֲתֵר דְּאֵלִין מְתַעְרֵי,
אֵלִין אוּף הָכִי מְתַעְרֵי עִמְהוֹן - שהרי בכל
מקום שאלו העליונים שהם ספירות הבינה

בשבועות מתייחדים בינה עם מלכות.

ושואל הרעיא מהימנא, כי הנה כתוב וְעֵשִׂיתָ חַג
שְׁבוּעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְלֹא פְתִיב
בְּמָה אֵינוֹן - ואין כתוב כמה ימים הוא החג".
ומשיב הרעיא מהימנא, אֶלְיָא, בְּכָל אֲתֵר
דְּאִתְמַר סְתָם - אלא בכל מקום שכתוב
שבועות בסתם ואין כתוב מספר השבועות
מפורש, שְׂמָא גְרַיִם דְּאֵינוֹן - השם 'שבועות'
גורם להורות שהם מן מספר שְׁבַע, שהרי
שבועות הוא מלשון שבע^ט, כלומר, ששבע רומז
על ספירת בינה וספירת מלכות, אשר מתייחדים
בחג השבועות^ט, וכדי לרמז על מספר שבע לא
כתב את מספר ימי החג.

ושואל הרעיא מהימנא, וְכְתִיב - והרי כתוב
בספירת העומר (דברים טז ט) 'שְׁבַעֲהָ
שְׁבוּעוֹת תְּסַפֵּר לָךְ', הרי שיש שבעה שבועות

מקורות וצייונים

העומר, וקשה, למה אינו מרמז מספר השבועות ביום הזה. [הובא
לשנון להלן].

טו. הגר"א.

טז. קרני אור ודמשק אליעזר.

וביאר בדמשק אליעזר: 'כמה אינון', כמה ימים יהיה בחג
השבועות. 'שמא גרים דאינון מן שבע', לפי זה היה צריך להיות
[חג השבועות] שבעה ימים, שהוא שבוע אחד מן שבעה שבועות
ולא יום אחד, אלא, כל בחינת שבועות הוא בנוקבא, בבינה
[מלכות דבינה] נקראת 'בת שבע', וכן מלכות [נקראת] 'באר
שבע', לזה אמר 'שמא גרים'.
יז. הרמ"ק. [הובא לשנון להלן].

ועיין עוד בספר טור ברקת ממוקור חיים [סימן תצד סק"א], שהביא
את דברי זוהרה, וסיים: נמצינו למדיים, כי שם שבועות מורה על
שלימות הנמצא ביום זה בכל המדרגות, שהם שבעה שבעה.

יד. קרני אור ודמשק אליעזר.
ומהרמ"ק משמע, כי מקשה על עצם קריאתו 'שבועות', כי על
פי המבואר כולל יום חג השבועות שבעה שבועות של ספירת

ובהירות של אור קדמאה [הוא] יסוד אבא, ששם שער
החמישים, שהוא בעצמו חמישים יום כולל כולל כידוע, וישראל
בימי ספירה 'עאלו לרוא דחמשין יומין', [כי] בכל יום מאיר
להם אור קדמאה כולל הכל המתפשט עם [החסדים]
המתפשטים [הוא סוד 'חמשיין יומין', והוא בבחינת] יומם דאזיל
עם כולו [האור שהולך עם כל החסדים], וזהו 'תספור חמישים
יום', כולל מ"ט [שהוא] שבעה שבועות וכו', ובשבועות חג כולל
כל שבעה שבועות, ומתקשרת עם המלכות בכתר, [בסוד] אני
[מלכות, אותיות] אין [כתר], 'כדין כל נהורין אתכנשו להאי
אשת חיל', בהתקשרות המלכות בכתר וכו'. 'יעו"ש עוד בסודם
של דברים.

ועיין עוד בספר טור ברקת ממוקור חיים [סימן תצד סק"א], שהביא
את דברי זוהרה, וסיים: נמצינו למדיים, כי שם שבועות מורה על
שלימות הנמצא ביום זה בכל המדרגות, שהם שבעה שבעה.

יד. קרני אור ודמשק אליעזר.
ומהרמ"ק משמע, כי מקשה על עצם קריאתו 'שבועות', כי על
פי המבואר כולל יום חג השבועות שבעה שבועות של ספירת

עַד לָא הִנֵּה שְׁלֹמָה, לָא הוּוּ אֶתְגַּלְיִין, בֵּין דְּאֶתָא שְׁלֹמָה, עֲבַד מְנִייהוּ פְּרָט. דְּכְתִיב (מלכים א' ח סה) 'שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים', דָּא אִיהוּ פְּרָט. בְּזִמְנָא אַחְרָא בְּכַלְל, 'שְׁבִיעוֹת' סְתָם.

הַפְתָּר וְהַפְּכוּד

מהם פרט^א, כלומר, שגילה את השבעה ספירות של מלכות עצמם^ב. ומביא ראיה, **דְּכְתִיב** - שהרי כתוב (מלכים א' ח סה) 'וַיַּעַשׂ שְׁלֹמָה בָּעַת הַהִיא אֶת הַחֶג וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ קֶהַל גָּדוֹל מִלְּבֹא הַמֶּת עַד נַחַל מִצְרַיִם לִפְנֵי הַיְהוָה אֲלֵהֵינוּ **שְׁבַעַת יָמִים וְשְׁבַעַת יָמִים** אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם, ומפרש, **דָּא אִיהוּ פְּרָט** - זהו פרט, כלומר, שפירט וגילה את השבעה ספירות של מלכות לבדם^א. אולם כל זה היה בימי שלמה, אבל **בְּזִמְנָא אַחְרָא** - בזמן אחר, דהיינו בחג שבועות של כל הדורות, אז השבעה ספירות של מלכות הם **בְּכַלְל**, כלומר, שנכללים ונעלמות בשבעה ספירות של בינה, ולכן נקרא חג 'שְׁבִיעוֹת' סְתָם, ולא 'שבעה

מתעוררים, אף אלו התחתונים שהם ספירות המלכות מתעוררים עמהם, ולכן לא כתב 'שבעה שבועות', כי בחג השבועות מתעוררים ארבעה עשר שבועות, שבעה שבועות העליונים של בינה ושבעה שבועות התחתונים של מלכות^א.

בימי שלמה המלך נתגלו שבעה ספירות של מלכות.

ומבאר הרעיא מהימנא עוד, למה לא נקרא החג 'שבעה שבועות'. **עַד לָא הִנֵּה שְׁלֹמָה, לָא הוּוּ אֶתְגַּלְיִין** - כי עד שלא היה שלמה המלך מלך על בני ישראל, לא היו מתגלים השבעה ספירות של מלכות, אלא היו נעלמות בשבעה ספירות של בינה, **כִּיּוֹן דְּאֶתָא שְׁלֹמָה, עֲבַד מְנִייהוּ פְּרָט** - כיון שבא שלמה המלך ומלך על בני ישראל, עשה

מקורות וציטוטים

מתפשטים כל ספירה וספירה אל נפיים, ומתפשטים אל הפרט, ונמצא האור מתמעט למטה, כי אין כח בכלי לסובלו בכלל, כל אחת כלולה משבע, ויהיו כל השבעה נכללות בו כאחד כמו אם היה יום אחד, אלא שהמלכות מפרטת אותם לו לשבעה, כדי שתוכל לסובלו, כמו המדה הקטנה שהיא מחזקת חלק משבעה מהגדולה.

ב. ראה בעץ חיים (שעלו" פ"ב) כי בימי שלמה נבנתה פרצוף הנוקבא בשלימותה, והיתה שווה אל זעיר אנופין: כאשר נבנה בית ראשון על ידי שלמה וכו' בין בשבת בין בחול לעולם היתה [הנוקבא] עמו [עם ז"א] פנים בפנים וכו', ואמנם עוד ננוסף עתה בבית ראשון הארה גדולה וכו', כי הז"א היה שש קצוות חג"ת נה"י, ואחר כך עלו חג"ת ונעשו חב"י, ונה"י [גם כן עלו ו]נעשו חג"ת, והוצרכו הבינה להתפשט בו [בז"א] ולעשות נה"י חדשים [לז"א], נמצא כי יש בז"א הוד ראשון [קודם שעלה לגבורה] הוד אחרון [מהוד דאימא], והוד הראשון נעשה אחר כך בו גבורות, ונודע כי הבינה בז"א אתפשט עד הוד שבו, ואמנם קודם בית ראשון היתה הבינה בו עד הוד ראשון שהיה אחר כך בחינת גבורה, נמצא כי התפשטות בינה תוך ז"א לא היתה כי אם בחמש [ספירות] ראשונות [דז"א] שהם חב"ד ח"ג וכו', גם תפארת דז"א לא נתפשטה בו הבינה וכו', ואז [בחמש] [ספירות] ראשונות לבד היתה הבינה מתפשטת, אך אחר בנין בית ראשון נתפשט בינה עד הוד שש דז"א, והם עתה שבע ספירות מתפשטת בהם הבינה תוך ז"א.

בא. וראה בעץ חיים (שעמ"ו פ"ה) שהארז"ל מבאר ענין 'שבעת ימים ושבעת ימים' בדרך אחרת, עיי"ש.

יח. הרמ"ק וקרני אור [ועיי"ע בדמשק אליעזר].

והרמ"ק ביאר: וכאשר נרכיב שני שמות אלו 'עצרת' 'שבועות', ירצה קיבוץ השבועות, ואין אנו יודעין כמה שבועות מתכוננות, אם כן סתם שבועות הם שבע. ואינם בפירוש [רק] שבע שבועות, כדי שיכלול שבועות עליונות שהם מן הבינה, ושבועות תחתונות שהם מלכות, וזה שאמר 'אמאי' כתיב שבועות בלחודו אלא הכי אצטרך וגו', ובכל אתר דאלין העליונות 'מתערין', בהכרח התחתונות נכללות שם, שהמלכות נקשרת עם הבינה.

יג. ראה באור יקר [בראשית תיקון' כרך ג שער ב סימן טז עמוד צט]: שהבינה נקרא 'עומור' וכו', והמלכות נקראת 'ספירת העומור', כלומר מספרת ומגדת ומפרטת ענייני העומור, והענין דבה מני שבע יומין, פירוש, הבינה אינה מגלה אלא הספירות בכלל, והיינו שהם שבע ספירות הבניין ימים לבד, אמנם אינה מורה אותם בפרט אלא בכלל, אבל המלכות היא מפרטת אותם, ומה שהם ימים עושה מכל אחד מהם שבע, והווי שאמר 'דאינן שבעה שבועות', כלומר הם נעשות שבתות כלולות כל אחד משבעה ימים, והכוונה שהיא משפעת אותם שבועות, המשל בזה גלגל הלבנה וגלגל השמש הם סבות ההנהגה, הנה לכל סבות החמה עושה הלבנה י"ב סבובים וקצת, והטעם, כי מה שמורה השמש בכלל ופועל בסבוב אחד, פועלת הלבנה בי"ב, וכן למעלה מה שהבינה מורה בכלל ביום אחד ספירה אחת, צריכה המלכות שבעה לפרט הכלל ההוא, בענין שמה שבע ספירות למעלה במקום הראותם מהבינה אל המלכות הם פשוטות ימים לבד, [ואז] במקום הראותם מהמלכות להנהגת העולם וכו'

וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְכַר נֶשׁ אַחְרָא לְמַעַבְד מְנַהוּן פְּרָט, בַּר שְׁלֵמָה. בְּגִין
 דְּאֵינּוּן שְׁבַעַת יָמִים דְּלִתְתָּא, לָא נְהִירוּ בְּשְׁלִימוֹ, עַד דְּאַתָּא
 שְׁלֵמָה, וּבְדִין קְיִימָא סִיחָרָא בְּאַשְׁלֵמוּתָא, בְּאֵינּוּן שְׁבַעַת יוֹמִין. וְהֵכָא
 'חַג שְׁבוּעוֹת' סְתָם, בְּגִין דְּאַתְכִּלְלוּ תַתְּאֵי בְּעֵלְאֵי, וְלֹא אֲנַהֲירוּ
 בְּיוֹמָא דְשְׁלֵמָה.

הַפְתָּר וְהַכְבֹּד

יומין - עד שהגיע שלמה, ואז עמדה הלבנה -
 מלכות בשלימותה באלו השבעה ימים, כלומר,
 שנתגלו שבעה ספירות של מלכות לבדם, אבל
 אדם אחר הרוצה לגלות את שבעת ספירות של
 מלכות לבדם, אדרבא הרי הוא מפרידם משבעת
 הספירות של בינה. ומסיים הרעיא מהימנא,
וְהֵכָא - ולכן כאן נקרא החג 'חג שְׁבוּעוֹת'
סְתָם, ולא 'חג שבעה שבועות', בְּגִין דְּאַתְכִּלְלוּ
תַתְּאֵי בְּעֵלְאֵי - כיון שנכללו התחתונים שהם
 שבעה ספירות של מלכות, עם העליונים שהם
 שבעה ספירות התחתונות של בינה, וְלֹא
 אֲנַהֲירוּ בְּיוֹמָא דְשְׁלֵמָה - ולא האירו שבעה
 ספירות של מלכות לבדם כימי שלמה^{כב}.

שבועות, כי אין מזכירים שבעה ספירות של
 מלכות לבדם^{כב}.

אסור לו לאדם להפריד המלכות מן הבינה.

ומוסיף הרעיא מהימנא, **וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְכַר**
נֶשׁ אַחְרָא לְמַעַבְד מְנַהוּן פְּרָט, בַּר
שְׁלֵמָה - ואין צריך לאדם אחר מלבד שלמה,
 לעשות משבעה ספירות של מלכות פרט, דהיינו
 לגלותם לבדם, בְּגִין דְּאֵינּוּן - כיון שאלו
'שְׁבַעַת יָמִים' דְּלִתְתָּא - שבע ספירות
 שלמטה במלכות, לָא נְהִירוּ בְּשְׁלִימוֹ - לא
 האירו בשלימותם ונכללו ונעלמו בשבעה
 ספירות של בינה, עַד דְּאַתָּא שְׁלֵמָה, וּבְדִין
 קְיִימָא סִיחָרָא בְּאַשְׁלֵמוּתָא בְּאֵינּוּן שְׁבַעַת

מקורות וציטוטים

נעלמות, 'כיון דאתא שלמה' האירם בענין שיהיו רשומין בשם
 התחתונות, ומאירות בפני העליונות, והנה הפרט הזה אם
 יעשהו זולתו יהיה כמפריד, מפני שלא יהיו רשומות בשם
 מצד הארה, אלא מצד הבדל שמבדיל אלו מאלו, לכך 'לא
 אצטרף לבר נש אחרא' וגו', ושאר בני אדם התחתונות הם
 נכללות בעליונות, ואינם נקראות בשם, ולא נראות להיותם
 קטנות בפני העליונות.

כב. הרמ"ק וקרני אור.
 והגר"א ביאר, שאין כוונת הזוהר על יחוד של שבע ספירות של
 מלכות עם שבע ספירות של בינה, אלא יחוד זעיר אנפין עם
 שבע ספירות של מלכות. [וראה לעיל מהאר"ז"ל בעץ חיים, כי
 בימי שלמה היו ז"ן שווים בקומתם].
כג. הרמ"ק ודמשק אליעזר.
 וביאר הרמ"ק: אמנם אור התחתונות אינם נראות אלא

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >
 ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים